

העלון השבועי שלך

מאורות שלום

❖ יוצא לאור ע"י בית המדרש אור שלום ❖ קרית ארבע ת.ד. 88 מיקוד 90100 ❖ העורך: בן ישי עוזיהו ❖ כתובת אתר אינטרנט <http://www.ohrshalom.net> ❖ כתובת דואר אלקטרוני info@ohrshalom.net

נר ה' נשמת אדם
העלון יוצא לעילוי נשמת
חיילי צה"ל שמסרו נפשם על קידוש ה'
ולעילוי נשמת מירה בת אביגדור ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה

מאורות הדרש

מי הם המלאכים של דורנו
נאמר בפרשתנו "ונצעק אל ה' וישמע קולנו וישלח מלאך ויוציאנו
ממצרים" (כ, טז).
רש"י מסביר: "מלאך - זה משה, מכאן שהנביאים קרויים מלאכים.
ואומר: "ויהיו מלעיבים במלאכי האלקים".
בכל התקופות שולח ה' את דברו לבני ישראל על ידי מלאכים. כאשר זכו
ישראל, היה המלאך אדון הנביאים משה רבינו ע"ה. וכמו כן בדורות
שאחריו שמשו כמלאכים כל הנביאים שקמו אחרי משה, עד מלאכי -
האחרון שבהם. עם תום תקופת הנביאים זכינו לדורות שהיו בהם תנאים
ואמוראים, גאונים, ראשונים ואחרונים, וכולם בשעתם היו בבחינת
מלאכים, להזכיר את העם שילכו בדרך ה'.
אולם בעונותינו הרבים הגענו כיום למדריגה נמוכה כזו, שאין לנו לא
נביא ולא חזזה, אף לא תנאים, אמוראים וגאונים. ואף על פי כן, גם כיום
ישנם מלאכים העושים שליחותו של מקום. אלא שאין הם בשר ודם אלא
מן הדוממים: אש, רוח, מים ועפר. וכמו שאומר הפסוק: "עושה מלאכי
רוחות משרתיו אש לזהט" (תהלים קד).
והרבה שלוחים למקום, והשלוחים הללו אינם שבים ריקים אלא עושים
רצון קונם, והלואי שנשכיל להיטיב את דרכנו לבל נזדקק לשליחותם
וכך היה ה"חפץ חיים" מפרש גם את מאמרם ז"ל על תקופת עקבתא
דמשיחא - "פני הדור כפני הכלב" (משנה ס' מסכת סוטה). ידוע שטבע
הכלב הוא, שכאשר משליכים עליו אבן הוא רץ אחרי האבן שהכאיבה לו,
ונועץ בה את שיניו. לפי "הבנתו" היא אשמה בכאב שהכאיבה לו ולכן
הוא מתנקם בה בנושכו אותה. בכסילותו איננו מבחין שהאבן הושלכה
עליו על ידי מאן דהו, שהוא אליבא דאמת ה"אשם" בכאבו.
כך הוא המצב בזמננו, בעקבתא דמשיחא. כאשר הקב"ה מייסר אותנו
בפורענות קשות על ידי ממלכה חטאה, או מעמיד עלינו מלך קשה
כהמן, אנו מחפשים עצות ודרכים כיצד לרצות ולפייס את הלוחץ עלינו
ואת הנוגש בנו, או שאנו יוצאים כנגדו למלחמה. זאת במקום לשים את
פנינו לעבר "משליך האבן" - על סיבת הסיבות ועילת העילות הבורא
יתברך שמו. על זה אומר הנביא: "והעם לא שב עד המכה" (ישעיה ט).
ופירש רש"י: "עד המכה - עד הקב"ה שהוא המביא עליו המכות
האלה". עלינו לדעת כי על כל צרה שלא תבוא, מחויבים אנו להגיש
תעצומותינו לפני הקב"ה ולבקש מלפניו להסיר רוע הגזרה, כי סוף סוף
כל המציקים והמצירים לנו, שלוחי ה' הם.

מאורות הפרשה - "וימאן אדום"

אמר האדמו"ר בשם אביו זיע"א על הנאמר בפסוק "וימאן אדום"
על אות "ד" במילת "אדום" טעם רביעי, שהוא במספרו ארבע,
ויש לבאר מה סיבת הטעם הזה על אות "ד". והוא עפ"י דברי
רז"ל [ב"ר ע"ג] כי יוסף שטנו של אדום ועשו ונכדיו, ולעתיד
תהיה הגאולה האחרונה, שאז ימחה לגמרי שמו וזכרו של עמלק
שהוא זרעו של עשוי.
ומבואר בספר "ישמח משה" כי לכן נקרא יוסף צדי"ק ולא שם
אחר, כי הגאולה האחרונה תהיה על ידי האות צדי"ק [צ]
מאותיות מנצפ"ך, כפי שמצינו במדרש [במדב"ר י"ח] " מנצפ"ך
האותיות כפולות צופים אמרום כ"ך נרמז לאברהם לך לך למאה
שנה יוליד, מ"ם ליצחק (בראשית כו) כי עצמת ממנו מאד רמזו
שהוא זרעו עצומים בב' עולמות, ג"ן ליעקב הצילני גא מציל
בשני עולמות, פ"ף לישראל למשה (שמות ג) פקד פקדתי
אתכם, צ"ץ (זכריה ו) הנה איש צמח שמו וגו' זה משיח ואומר
(ירמיה כג) והקימותי לדוד צמח צדיק ומלך מלך והשכיל ועשה
משפט וצדקה בארץ...".
והנה מבואר בשמו"ר [א,ה] כי שמות השבטים מרמזים רק על
גאולת מצרים, ושם יוסף הוא על שם הגאולה האחרונה שנאמר
[ישעיה יא] יוסף ד' שנית ידו, והנה הקב"ה נתן לאברהם אבינו
שני ברירות, גלו"ת או גיהנ"ם, ובחר בגלו"ת לבניו, ולכן יוסף
הלך לגולה קודם יעקב ובניו לעשות להם הכנה על ידי "וימאן"
לעשות עבירה עם אשת אדוניו, על ידי זה "וימאן אדום" שסבר
שבאה כבר זמן הגאולה שימחה שמו על ידי קדושת יוסף שאמר
"וימאן". וכבר בא זמן הגאולה שמשה רבנו יהיה "עמהם" עם
ברית ותורה כי עתיד משה רבנו להיות הגואל בגאולה האחרונה,
וכדברי תיקוני הזהר [ק"א ע"ב] כי משה הוא ראשי תיבות
מ"ה ש"היה הוא ש"היה.
ולכן מרמז הטעם "רביעי" על האות "ד" של אדום, שני פעמים
ד"ד, שמרמזים על ב' פעמים ק"ש בבוקר ובערב אשר עיי"ז
מנצחים את המלחמה כדברי רש"י [דברים כ,ג] ש"מע ישראל"ל
אתם קרבים היום למלחמה על איביכם" דווקא "היום" ב' פעמים
ק"ש, ועל זה אמר דוד המע"ה "ארוממך ה' כי דלתני" ב' אותיות
ד', "ולא שמחת אויבי לי" הוא אדום, וב' דלתני" הם אות ח"ת
שירמזו ל - ת"בנה ח"ומות י"רושלים במהרה בימנו אכ"ה.

מאורות היכל הברכה למהרי"א מקומרנא

"ויאמר להם שמעו נא המרים המן הסלע הזה נוציא לכם מים"

כי טענת משה שבכל מקום שיש חסרון, צריכים לידע שיש מעין דוגמא זאת בשכינה. וצריכים להתפלל לתקן הרוחני.

וממילא יתוקן החסרון הגשמי, כידוע כל זה. וזהו המן הסלע הזה נוציא "לכם" בשבילכם מים, הלא צריכים להמשיך ולתקן סלע הרוחני שיתן מימיו דייקא ואח"כ לכם מים.

מאורות דמשק אליעזר

צבי אליעזר מקומרנא

"ומשם בארה הוא הבאר אשר אמר ה' למשה אסף את העם ואתנה להם מים" –

"הוא הבאר" תורה שבעל פה –

"אשר אמר ה' למשה אסף את העם – ישראל למעמד הר סיני.

"ואתנה להם מים" – חידושי תורה שבעל פה.

וזוהו שאמרו רז"ל [ירושלמי פאה פ"ב] אפילו מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש בתורה שבעל פה, הכל קיבל משה רבנו במעמד הר סיני.

מאורות הסיפור החסידי – המפרנס - ב

תקציר: עורך הדין וינגוט גירש מביתו בבדינות את הצדיק הקדוש רבי נחום מהורדנא זי"ע בעת שביקש ממנו נדבה. לוינגוט היה קשר עם שר האוצר וביניהם נקשרו קשרים סמויים שביום מן הימים נתגלה שבעבור עסקים אלו צפויים לעונש כבד.

אמנם הגיע מר קירשנברג לתפקיד רם, אך תפקידו הנעלה לא היה ראוי לדרגת מוסריותו. מר קירשנברג נהג היה ל"הבליע" לכיסו הפרטי סכומים נכבדים מקופת הממשלה. הוא קיווה כי דבר גנבותיו לא יתגלה לעולם, אך כדי להשתיק את קול לבו החושש, עשה יד אחת עם עורך הדין וינגוט. טיפוס שנון ומצליח. מידי פעם היה מעניק לו למר וינגוט "מתנות" נאות. תמורת מתנות אלו, הבטיח לו מר וינגוט למר קירשנברג, לעמוד לימינו ביום עברה, שלא יגיע חס ושלום. "אל דאגה" – הבטיח לידידו הגנב – "שנינו יודעים כי לשון חלקה לי, ומאמר ידוע הוא כי "מות וחיים ביד הלשון". גם אם יתגלה שמץ ממעשיך אי פעם, אטול אני על שכמי את ההגנה, ואז מבטיח אני אותך – קרץ בערמומיות בעיניו – כי לא רק שלא תענש, אלא אף תגיע למעמד גבוה יותר..." מר קירשנברג חיך. יותר מדאי בטח בידידו עורך הדין. ואם התעוררו בלבו אי אלו ספקות היה מזדרז להשתיק את חששותיו על ידי מענק מוגדל לידידו... לא הועילו לו למר קירשנברג ביום עברה לא מעמדו הגבוה ולא ידידותו של עורך הדין, מר וינגוט. כאשר עמד חשוף כבושת גנב, לפני אור הזרקורים, נאסר עד ליום המשפט. כבר בחקירה הראשונית עלה על דל שפתיו שמו של עורך הדין מר וינגוט, כשותף לפשע. עורך הדין נאסר אף הוא והובל אחר כבוד לתא מעצר, עד ליום המשפט. הכאב היה גדול, אך גדולה ממנו החרפה. איה הם החברים למקצוע, השופטים הידידים? איש לא התעניין במצבם של הפושעים... בבית המשפט עיניו בכובד ראש בתיקיהם של הנאשמים, מר קירשנברג נשפט לחמש שנות מאסר, וכמובן סילוק מתפקידו, עורך הדין מר וינגוט הובל לבית הכלא, שם ירצה את ענשו במשך שנתיים תמימות. כאשר שמעה אשתו של עורך הדין את גזר הדין בית המשפט, חשכו עיניה. חברתה שבאה עמה תמכה בה, והוציאה מאולם בית המשפט, היא אף עזרה לה לחזור לביתה והגישה לה כוס משקה בתוספת גלולה להרגעה. מספר ימים שוטטה גברת וינגוט בביתה המפואר מדוכאת היא מאנה לראות את ידידי המשפחה הבודדים שבאו לבקרה, והסתגרה על מסגר ובריח בביתה, אוכלת לחם צר ושותה מים אך ורק להחיות את נפשה, מי יודע לאיזה מצב היתה מגיעה, אלמלא ילדיה הקטנים שבכו וצרחו מאחר ולא הבינו את השינוי שחל בבית, או אז החלה להתעורר מעט מקפאונה, היא החלה לטכס עצות כיצד לחלץ את בעלה מן הכלא או לפחות להקל מעונשו.

אך התרוצוציותיה לא נשאו פרי. עורכי דין מפורסמים, מבין ידידי בעלה משכו כתפיהם והפטירו: "אין לאל ידינו לעזור!" גם השופטים אליהם פנתה בצרתה, הפכו לה ערפם. חטא חמור חטא האיש – אמרו – ועקב תפקידו כעורך דין, עליו לשאת באחריות מעשיו יותר מכל איש אחר. כך או כך, לא הועילו כל השתדלויותיה ולא הועילו אף עורכי הדין והסגורים אותם שכרה תמורת הון עתק. לבסוף נשארה גברת וינגוט מרוששת מכספיה, שבורה רוצצה ומיואשת. בוקר אחד עבות, הביטה בארנקה ולא מצאה בו פרוטה אחת. אין לה אפילו כדי קנית לחם לילדיה... היא הביטה סביבה בעינים מלאות דמע. עד עכשיו, בהיותה טרודה במאמציה להקל בעונש בעלה, שכחה כמעט את עצמה וילדיה. מאין תתכלכל עתה, במשך שנתיים תמימות, בהם יהיה מפרנס המשפחה כלוא על מסגר ובריח? ... בבית מצויים כלים נאים ששויים רב. מערכת כלי חרסינה אמיתיים, תוצרת סין, הפסנתר הגדול, שעון זהב, גביעי כסף, תמורת רכוש זה תוכל לקבל כסף, אך ודאי לא תקבל תמורתם את שויים האמיתיים... חוץ מזה כיצד תוכל להיפרד מכלים אלו היקרים כה לליבה... היא ישבה קודרת. הילדים סביבה בוכיים, ואינה יכולה להחליט, הלמכור את הרכוש תמורת סכום זעום או לגווע ברעב... קר היה בבית. התנור לא הוסק ימים רבים. עתה אין לה אפילו כדי קנית עצים להסקה. ובעוד אשת עורך הדין יושבת קפואה ופכורת ידים, נשמעה נקישה על הדלת. המשך יבוא בס"ד [לוקט מ"ניצוצי אור"]